

Inhoud

Geheim!	5
Superjuffie steelt een paard	7
Sportdag	19
Meester Snor is jarig	27
Een stekelige redding	38
Beet!	46
Kikker op je kop	55
Snackbar Jopie	65
Fred de fret	74
Henny, Harry en een oude bekende	85
Dierendag!	92

Geheim!

Dit is juf Josje.

Zo op het eerste gezicht lijkt ze een heel gewone juf, een beetje jong nog misschien. Maar juf Josje is geen gewone juf. Ze is een heel bijzonder juf. Waarom? Dat is geheim.

Oké, als je het niet doorvertelt mag je het weten. Nee, ook niet aan je ouders. En al helemáál niet aan meester Snor, de directeur van de school waar juf Josje werkt. Beloofd?

Goed, luister:

Als er een dier in nood is, dan hoort juf Josje dat. Alleen zij. En dan krijgt ze een enorme drang om een hapje van een schoolbordkrijtje te nemen. (Ze heeft in de klas een la vol.) Zodra ze de eerste hap doorslikt, begint het. Ze draait razendsnel rond en vier seconden later is ze veranderd in Superjuffie. Dan vliegt ze het raam uit om het dier te redden.

Juf Josje is heel bang dat meester Snor erachter komt dat ze soms haar klas alleen laat om een dier te redden. Dan ontslaat hij haar meteen! En ze heeft het nou juist zo naar haar zin op deze school. Ze kan het niet tegenhouden, al zou ze dat soms graag willen. 'Je wacht maar even!' zou ze willen roepen, als ze net dictee aan het geven is en ze een eendje hoort dat zijn moeder kwijt is. (Of een verdwaalde vleermuis, een eekhoorn met hoogtevrees, of een gewonde kangoeroe, een giraffe, een brilkaaiman, een papegaai...)

Heel eventjes denkt ze dan: nu even niet!

Maar voor ze het weet heeft ze dan toch al een hap van een krijtje genomen. En een paar seconden later is ze onderweg...

Superjuffie steelt een paard

Iedereen is druk verdiept in zijn aardrijkskundeboek als Gijs ineens door de klas roept: 'Meester Snor-alarm!' Zelfs als hij in zijn werk verdiept is, voelt hij nog feilloos aan wanneer de directeur in aantocht is.

Zoals altijd loopt meester Snor zonder kloppen naar binnen. Eerst kijkt hij waarderend naar de hardwerkende kinderen. Dan wendt hij zich tot juf Josje.

'Juf Josje, er is telefoon voor je,' zegt hij.

Verwonderd kijkt juf Josje naar de mobiele telefoon op haar bureau.

'Op de vaste schooltelefoon,' verduidelijkt meester Snor. 'Het klonk nogal dringend.'

'O jee,' zegt juf Josje, terwijl ze opstaat van haar bureaustoel.

'Ik neem je klas wel even waar.' Meester Snor loopt naar haar bureau.

'Hoeft niet, hoor! Wij kunnen prima zelfstandig werken,' zegt Mila.

Juf Josje grinnikt zachtjes om de bijdehante Mila, terwijl ze vlug de klas uit loopt. Onderweg naar het kamertje van meester Snor, bedenkt ze wie het zou kunnen zijn. Hakim – de conciërge en haar vriendje – liep net nog fluitend door de gang, dus met hem is gelukkig niks aan de hand. En trouwens, hij zou haar natuurlijk nooit op de schooltelefoon bellen. Niemand, eigenlijk. Vreemd dit.

Meester Snor heeft op zijn kamer nog een echte ouderwetse telefoon, met een hoorn en een draad en draaischijf. Als een kind op school ziek

wordt, mag hij of zij altijd met die telefoon naar huis bellen. Ze vermoedt dat sommige kinderen weleens misselijkheid of hoofdpijn veinzen om ook mee te kunnen praten over hoe grappig die telefoon is en dat er echt verbinding komt als je aan die schijf draait.

Nu ligt de hoorn naast het toestel. Na even aarzelen gaat juf Josje op het puntje van de stoel van meester Snor zitten en pakt hem op.

‘H-hallo?’

‘Superjuffie? Ben jij Superjuffie?’ klinkt het gehaast aan de andere kant. Het is een meisjesstem.

‘Eh...’ zegt juf Josje. ‘Wie ben jij?’

‘Ik ben Romy en mijn verzorgpaard gaat naar de slacht.’ Er klinkt een snik.

Juf Josje laat moedeloos haar hoofd zakken. Elke dag gaan er miljoenen dieren naar de slacht. Daar kan zij niks aan doen, zolang mensen dieren eten zal dat zo blijven.

‘Wat naar,’ zegt juf Josje. ‘Maar...’

‘Hij heet Bink en ik ga elke dag naar hem toe.’

Juf Josje slikt.

‘De boer is oud, hij zegt dat hij niet meer voor Bink kan zorgen. Maar dan kan hij toch iets anders verzinnen!?’

‘En jij weet geen andere plek voor Bink?’ vraagt juf Josje. Ze zou echt niet weten hoe ze dit meisje kan helpen, maar even naar haar luisteren is wel het minste wat ze kan doen.

‘Wij wonen op een flat. Ik fiets elke middag na school langs Bink.’

Romy fluistert nu bijna.

Het is even stil. De ouderwetse telefoon laat een zacht geruis horen.

‘Hij staat in Noord, op de Hoendersteeg nummer 14, bij boer Oostrom. Als jij echt Superjuffie bent, red hem dan alsjeblieft.’

Juf Josje staart naar de telefoon. Romy heeft opgehangen. Heel langzaam legt ze de hoorn op de haak. Hoe weet Romy dat zij Superjuffie is en dat ze hier op school werkt?

In gedachten verzonken loopt juf Josje door de gang, tot ze tegen iemand op botst.

‘Een euro voor je gedachten!’ Hakim kijkt haar lachend aan. Dan betreft zijn gezicht. ‘Je kijkt alsof je slecht nieuws hebt gehad.’

‘Heb ik ook,’ antwoordt juf Josje.

Hakim zet zijn gereedschapskist neer. ‘Vertel.’

‘Bink gaat naar de slacht.’

‘Wie is Bink?’

‘Het verzorgpaard van Romy.’

‘Wie is Romy?’

‘Geen idee. Ze belde net, op de vaste telefoon van de school. En ze vroeg of ik Superjuffie was. Dat is gek, toch?’

Hakim knikt peinzend.

‘En zou ze ook aan meester Snor om Superjuffie hebben gevraagd?’ Juf Josje wil ineens heel graag terug naar haar klas, als meester Snor maar geen moeilijke vragen aan de kinderen heeft gesteld...

‘Weet je waar dat paard staat?’ vraagt Hakim.

Juf Josje knikt. ‘Op een boerderij aan de noordkant van de stad. Maar wat zou het? Ik kan dit soort dingen niet voorkomen. Kon ik het maar.’

Ze geeft Hakim een snelle knuffel en dan gaat ze gauw terug naar haar klas. Iedereen zit nog steeds te werken als ze binnenkomt. Meester Snor kijkt heel tevreden de klas rond.

‘Bedankt voor het waarnemen,’ zegt juf Josje.

Meester Snor staat op. ‘Het was me een genoegen.’ Nieuwsgierig kijkt hij haar aan. ‘Hopelijk was het geen al te vervelend telefoontje?’

Het gaat hem niks aan, natuurlijk, maar hij staat toch te wachten op een antwoord.

‘Eh... ik, eh... het was een vergissing,’ verzint juf Josje gauw. ‘Het was iemand die dacht dat ik bijles gaf, maar dat doe ik niet.’

‘Ah, vandaar dat ze vroeg naar “superjuffie”!’ zegt meester Snor. ‘Ik vond het al zo gek.’

Juf Josje lacht een beetje schaapachtig.

‘Maar ik dacht, ze zal juf Josje wel bedoelen, want ik hoor dat wel eens fluisteren als het om jou gaat. En ik moet eerlijk toegeven...’ Meester Snor maakt een gebaar naar de klas. ‘Ik weet niet wat je die kinderen in het vooruitzicht hebt gesteld, maar ze werken als paarden!’

‘Maar zij hoeven tenminste niet naar de slacht,’ mompelt juf Josje.

‘Wat zei je?’

‘Nee, niks,’ zegt juf Josje gauw. ‘Als u het niet erg vindt, ga ik nu weer verder met de les.’

‘Uiteraard, ja, natuurlijk.’ Meester Snor kijkt nog een keer naar de klas, alsof hij niet kan geloven dat ze zo braaf zijn.

Zodra hij de deur achter zich dichtdoet, kijken alle kinderen meteen op van hun boek.

Juf Josje ploft op haar stoel en rijdt hem naar het plekje midden voor het digibord. Dat is voor de kinderen het teken om razendsnel hun stoel te pakken en om haar heen te komen zitten.

‘Heb je een dier gered terwijl je aan de telefoon was?’ vraagt Mila.

Want meestal staat juf Josje op het punt om over een van haar reddingen te vertellen als ze hier gaat zitten.

‘Nee, was het maar waar,’ zegt juf Josje. ‘Maar het was wel vreemd, want iemand weet dat ik Superjuffie ben...’

Het lawaai daarna is oorverdovend. Iedereen beweert door elkaar dat hij of zij nóóit iets aan iemand anders heeft verteld over Superjuffie. Juf Josje glimlacht hoofdschuddend.

‘Maar wat ga je nu doen?’ vraagt Bo, als juf Josje eindelijk haar verhaal heeft kunnen doen.

‘Ik weet het niet,’ verzucht juf Josje.

Die middag loopt juf Josje naar huis, met haar tas vol toposchriften om na te kijken. De meeste van haar collega's doen dat op school, maar zij houdt ervan om dat aan de eettafel te doen, omringd door haar dieren.

'Ik ga thee zetten, de schriften op tafel leggen en aan het werk,' zegt ze hardop tegen zichzelf. 'Ik kan toch niks doen, want de meeste mensen eten vlees. En vlees was eerst dier. Straks eet iemand biefstuk gemaakt van Bink. Nou en?'

Ze gaat harder lopen.

'En ik ken die hele Bink niet eens!' schreeuwt ze.

Een paar mensen kijken om. Er is altijd van alles te zien in de stad, maar iemand die zo hard in zichzelf praat, valt toch op. Juf Josje trekt zich er niks van aan, ze loopt door. Loopt? Het is meer snelwandelen wat ze doet. En het lijkt of haar benen de baas zijn, want hier moet ze toch echt naar rechts om naar haar huisje te gaan, maar ze slaat links af. Ze pakt haar telefoon uit haar jaszak en belt meneer Jan, de directeur van de dierentuin. Het duurt even, maar uiteindelijk gaat hij overstag, hij weet ook wel dat zebra's en paarden prima samen kunnen. En de nagebootste savanne in de vernieuwde Stadsdierentuin is zó groot dat het misschien niet eens zal opvallen.

Intussen loopt juf Josje vastberaden door over de drukke Stadsbaan tot aan het water. Daar neemt ze het pontje naar de overkant. En dan loopt ze langs de dijk, tot ze er is.

In de wei staat een paard, helemaal alleen. Dat is niet fijn, paarden moeten samen met een ander paard staan, of desnoods een ezel of een geit, anders verpieteren ze. Het dier komt nieuwsgierig op haar af. 'Hé, Bink,' zegt juf Josje. Het dier snuffelt als antwoord met zijn zachte neus aan haar hand. 'Sorry, ik heb niks lekkers voor je meegenomen. Tenzij je van toposchriften houdt.'

Bink snuift.

'Nee, dat dacht ik al.'

'Hé, wat mot dat!?' Uit het huis komt een man met een rollator. Dat zal de boer zijn.

'Ik aai uw paard even,' zegt juf Josje als hij dichterbij komt. 'Het is een mooi dier.'

'Wablief?' zegt de boer. Hij haalt één hand van zijn rollator en zet hem achter zijn oor.

'Mooi dier!' herhaalt juf Josje, nu wat harder.

'Zo jong is hij niet meer, hoor,' zegt de boer.

Juf Josje aait Bink over zijn neus. 'Hij ziet er nog gezond uit.'

'Hij wel,' antwoordt de boer.

'Ik weet een fijn plekje voor hem,' zegt juf Josje. 'Bij...'

'Voor vijfhonderd euro mag je hem hebben,' onderbreekt de boer haar.

'Maar dat heb ik niet,' fluistert juf Josje.

'Wablief?'

'Dat heb ik niet!'

De boer haalt zijn schouders op. 'Ze halen hem morgen op en dan beur ik vijfhonderd euro.'

'Vindt u dat niet erg, dan?' vraagt juf Josje.

'Ik ga naar een verpleeghuis, hij gaat naar de slacht. Ik weet niet wie beter af is.'

